

længden af fængselsstraffe for vold. Jamen herregud, er det et resultat? For hvem? Jeg synes, det interessante resultat, hvis man vil bekæmpe vold, er, at antallet af voldssager går ned, og at antallet af anmeldelser af vold går ned.

Fra det øjeblik, regeringen satte sig i taburetterne, er antallet af grove voldstilfælde steget i Danmark; fra den dag statsministeren tog taburetten, er antallet af grove voldstilfælde steget i Danmark på trods af, at man har forlænget straffen.

Så vi må bare konstatere, at det ikke har hjulpet. Det har ikke hjulpet at forlænge straffen, for man har ikke fået gjort noget ved den grove vold. Den er tværtimod steget. Det er derfor, man selvfølgelig må stille spørgsmålet: Hvad gør vi så i stedet?

Det, der vil være oplagt at gøre, vil være forebyggelse. Derfor leder man selvfølgelig i den resolution, som kommer fra regeringen, og som statsministeren har skrevet, efter: Hvor er der ét ord om forebyggelse? Man leder, og man leder, men man leder forgæves, for der er ikke ét ord om forebyggelse, ikke et eneste ord.

Derfor vil der ske det, uanset hvor mange gange man vedtager det her sammen med Dansk Folkeparti, og det kan man jo gøre til et fast ritual og gøre hver torsdag morgen i hele næste folketingssamling, at volden i Danmark vil stige, medmindre man gør noget ved årsagerne til volden.

Hvis regeringen en dag skulle få den opfattelse, at man vil gøre noget ved årsagerne til volden; hvis regeringen en dag skulle få den opfattelse, at man vil gøre noget ved årsagerne til, at der er diktatorer i verden; hvis regeringen i det hele taget får den opfattelse, at man vil gøre noget ved årsagerne til problemerne, så kan den henvende sig til Enhedslisten, for så er vi lydhøre. Indtil da må vi sige, at der har vi ikke noget at byde på.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jann Sjørnsen som ordfører.

Jann Sjørnsen (KRF):

Statsministeren brugte i sin opsamling meget krudt på at fortælle Folketinget, at oppositionen jo stod totalt spredt og skød med spreddehagl. Der var ikke samling eller fokusering på noget som helst.

Sådan kan man da selvfølgelig godt vælge at karakterisere debatten i dag og oppositionspartiernes bidrag hertil. Jeg tillader mig i den be-

tragtning også at inkludere Kristeligt Folkeparti i forhold til regeringen.

Men jeg vil spørge: Hvad havde statsministeren egentlig forventet? Havde statsministeren forventet, at partierne uden for regeringen i debatten i dag ville sige stort set det samme og fokusere på de samme temaer? Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Jeg forstår ikke, at statsministeren ikke er opmærksom på, at Folketinget består af forskellige partier, og de har delt sig efter anskuelse, og som følge heraf har de også forskellige politiske prioriteringer. Det er vel trods alt et eller andet sted det, folkestyre og demokrati går ud på, hvis man ikke vil gå ind for diktatur eller diktatur.

Jeg forstår ikke, hvordan statsministeren kan klandre partierne for at prøve at tage del i en politisk debat om de udfordringer, som vores velfærdssamfund står over for; en debat under overskriften den indenrigs- og udenrigspolitiske situation. Den må da alt andet lige byde på mange stemmer, også forskellige stemmer fra Folketingets partier.

Statsministeren brugte meget tid på, jeg vil næsten sige at håne partiets standpunkter til Irakkrigen. Kristeligt Folkeparti gik fri ved den lejlighed. Statsministeren kom tilbage til os ved en senere lejlighed omkring udlændingepolitikken. Det skal jeg også vende tilbage til i min tale nu her.

Men statsministeren gjorde meget ud af, at de partier, som ikke fandt, at der var baggrund for, at Danmark gik i krig mod Irak sammen med USA og uden om FN, var på helt gale tanker. Jeg spørger bare: Hvor er regeringens, hvor er statsministerens respekt for den internationale retsorden, for FN-systemet og beslutningerne dér?

Kl. 21.00

Jeg erkender, at man kan nå til forskellige standpunkter i den her sammenhæng også i forhold til, hvordan Irak og Saddam Hussein skulle afvæbnes. Det er ikke noget enkelt spørgsmål i forhold til en diktator og tyrann som Saddam Hussein, men at verden skulle være så sort/hvid, som statsministeren gjorde den til i sin tale, forekommer dog meget paradoksal. Ikke blot når man ser på, hvilken debat vi har haft i Folketinget lige præcis om Irakkrigen, men også i forhold til den debat, der er foregået internationalt, og hvor det er lande, som Danmark også normalt sammenligner sig med – ikke bare Frankrig og Tyskland, som statsministeren ofte bruger som skjold – der har været